

Banalitate și transfigurare

Manuscris autograf semnat

(1932?) 2 p. in-fol

Banalitate și transfigurare.

672

51

Este o prostie din moment ce — nu pot
mă sting imediat, și nu pot din moment ce nu
pot câștiga nimic, totuși, să mai fac peșteri
zilnice, obisnuite și comune. Trebuie depășită
în toate modurile banalitatea și realitatea
Transfigurarea, care nu este altceva decât
o înfățișare a unei expresivități absolute.
Că să gădănesc puțin de tristete cum trec oamenii
pe lângă ei, cum își neglijează destijul
și cum se consumă în platitudine. Dece nu
ne-am educa în fiecare moment, dece nu am mări
inconteniența luminile din noi sau ne-am apleca
de adâncirile întunerecului? Nu trebuie să
dăm o expresie infinită tuturor contingențelor
noastre? Dece nu am scote din dăruire tot
ceace ea poate da sau dece n'am cultiva
un zâmbet până am ajunge la zone vita-
le din care el idivărite? Cu totii avem mâi-
ni, dar nimeni nu se gândeste la cultura-
rea lor, la atingerea unei expresivități
absolute prin delicatețea și manele sau
poziția lor. Ne place să le admirăm în
pictură, să vorbim de semnificația lor
dar suntem incapabili să le 'dăm' expre-
siv în propria noastră persoană, să le
facem revelatoare pentru toate agitațiile
noastre lăuntrice. Să ai o mână frumoasă
matrică, o mână transparentă, ca un
reflex imaterial, o mână revoasă,
incostolită până la ultima crispă-
ție sau dacă nu o mână grosă, amănun-
țită, dură și înfruntătoare.

Prezente unei mâini în arătarea lor
să fie mai mult decât un discurs, ^{indivizibil}
decît un zădărniceț, un șamlet sau o rugă-
ciune. Căci mâinile pot avea ochi acolo
unde ochii vîd în interior. Expresivitatea
absolută, fuet al unei continuități transfi-
gurări, a unei neînțeleptate primenirii lumii
stîncii cu focuri nestîrnite și cu valuri
agitate, cu vibrații infinite și pulsații
irezistibile, va face din prezenta noastră
tră un centru de iradiere mai puternic
decît soarele. Și un număr puțin de dar
fate și tot ce ne individualizează și
atinge această formă de expresivitate
în care tot ce are ființa noastră și
fie se adăncete pînă dincolo de margini.
Sunt oameni a căror simplă prezență
este pentru alții un surmenaj, o obsedantă
adăncă sau o iluminare. În orice caz
prezența lor este secundară, hotărîtoare
căci răspîndește o fluiditate insesizabilă
care te înșiră și te cuprinde
ca în niște ureziuri imateriale. Pentru astfel
de oameni nu există goluri, vacuități sau
discordanțe, ci o comuniune, o jartier
zare rezultată din aceia neînțeleptă
transfigurare în care culmile sunt
un mîncîr pometeli, ci și voluptăți.
E trebuie însă atîtă frămîntare, atîtă
energie de intervenire pentru a se putea
exterioriza într-o prezență hotărîtoare,
imediat luminoasă și transfigurantă
te-ar putea arde și distruge iremediabil
și n-ar fi suprema transfigurare în
această moarte de lumină și de foc?

